SIRENA IRIBAR
HORNA

23482

Na dnu dubokog mora živjela je riđokosa sirena, toliko lijepa da su se pred njenom ljepotom mogli sakriti koralji i morske zvijezde. Vozila se u kočiji od bisernih školjaka u koju je bio upregnut par brzih morskih konjica.

Sirena je neizmjerno voljela svoj podvodni dom i iz dana u dan otkrivala je u njemu nove ljepote i zanimljivosti. Njezine najbolje prijateljice bile su ribe i one su joj pričale o doživljajima iz dalekih krajeva kojima su proputovale.

Tim pričama pobudile su u njoj vruću želju da i sama pođe jednom na takav put i upozna te krasne nove krajeve. Napokon je došao i taj dugo očekivani dan kad se odlučila da pođe na put. Plivala je, plivala, ali nije daleko otišla.

Uhvatila se u ribarsku mrežu, te nije mogla nikuda više, ni naprijed, ni natrag. Ribice su brzo otplivale k svome kralju da mu kažu što se dogodilo sa sirenom. Morski kralj je poslao snažne ribe sabljarice da prerežu mrežu i spase sirenu.

Ali stigle su prekasno. Vlasnik mreže izvukao je mrežu iz mora, a s njom i sirenu. Kralj mora nije odustao od spasavanja sirene. Zamolio je vjetar neka prevrne ribaru čamac. I zaista, na moru se podigla takva bura da je čamac poskakivao kao orahova ljuska.

Ribar se trudio i trudio da održi čamac na površini, ali uzalud. Bura ga je odbacila od stijene i kad ga je htio spasiti, iz mora se pružila velika hobotnica koja je dugim krakovima zgrabila veslo. Uhvatila se ukoštac s ribarom i više nije odustala od borbe.

Ribar je ubrzo uvidio da je čamac izgubljen, ali još nije izgubio nadu da će spasiti sebe i sirenu. Uhvatio je djevojčicu za ruke da bi otplivao s njom na obalu i tako je spasio. Ali tada je hobotnica pružila svoje krakove i za njima. Što su više plivali, to ih je jače držala svojim krakovima.

Tako su ribara zajedno sa sirenom doveli pred samog podmorskoga kralja. Ovaj je želio kazniti drskog stanovnika zemlje zato što je zarobio sirenu i htio je odvesti sa sobom, ali sirena je zamolila neka ga njoj za ljubav poštedi.

Napokon se kralj zlurado nasmiješio i uslišao joj molbu. Pozvao je dupina i naredio mu neka ribara i sirenu odnese u stjenoviti grad, daleko na jug. Sirena i ribar zajahali su na dupinova leđa, te ih je on ponio daleko.

U stjenovitom gradu tada su sretno živjeli, pola u moru, a pola na kopnu. Uživali su ljepotu obiju kraljevina i bili su prijatelji sa svim ljudima i svim životinjama. A uveče kad bi sjao mjesec, ribar je uzimao lutnju, svirao i pjevao od zadovoljstva.

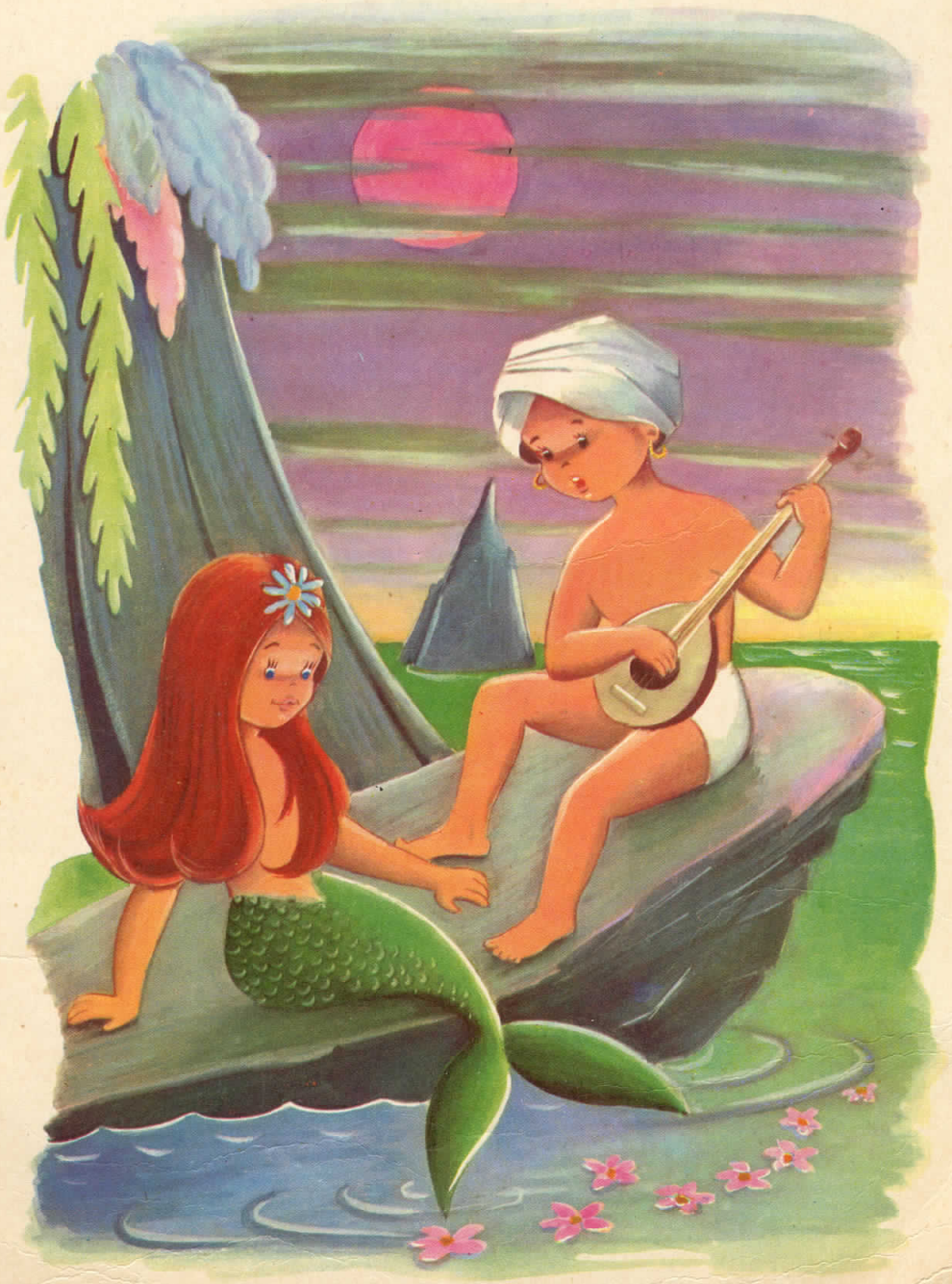

PRIREDILA ANDELKA MARTIĆ

NAŠA DJECA
ZAGREB 1969

Tisak: Edizioni Giuseppe Malpiero
Bologna